

30 Μαρτίου 2016

Κρίση στην Οικογένεια; Ποια κρίση;

/ Γενικά Θέματα

Γεια σας,

Είμαι η Ελενίτσα, ένα από τα δεκάδες, εκατοντάδες ίσως και χιλιάδες παιδιά στην Ελλάδα, που η ζωή τους άλλαξε σημαντικά τα τελευταία χρόνια, εξαιτίας αυτού που οι μεγάλοι αποκαλούν «κρίση».

Ζούσαμε σ' ένα διαμέρισμα μιας πολυκατοικίας στο κέντρο της πόλης. Ο μπαμπάς δούλευε σαν μηχανικός στο εργοστάσιο και η μαμά σ' ένα ξενοδοχείο της πόλης. Κι εμείς, σχολείο αγγλικά γαλλικά, μουσική, γυμναστήριο, όλη μέρα δώθε κείθε κι όταν κατάκοποι γυρνούσαμε σπίτι, λίγο τηλεόραση και φυσικά παιχνίδι με τις ώρες στον υπολογιστή. Πότε επικοινωνούσαμε μεταξύ μας; Καλή απορία. Ίσως τα Σαββατοκύριακα, ίσως σε κάποιες διακοπές... αλλιώς τα μαγνητάκια με τα σημειώματα πάνω στην πόρτα του ψυγείου να 'ναι καλά! Έτσι κυλούσε η ζωή μας, ώσπου έσκασε μύτη απρόσκλητη και άκρως ανεπιθύμητη η «κυρία Κρίση». Οι μεγάλοι πρέπει να την φοβήθηκαν πολύ. Όλη την ώρα γι αυτήν μιλούσαν, άκουγαν ειδήσεις, βουτούσαν αδηφάγα στην εφημερίδα, διάβαζαν κι έπειτα μετρούσαν, υπολόγιζαν, κατέβαζαν το κεφάλι, μονολογούσαν απελπισμένοι.

Άρχισαν ένα ένα να λιγοστεύουν τα φροντιστήρια. Άλλο που δεν θέλαμε εμείς τα παιδιά. Κάναμε μεγάλες χαρές όπως καταλαβαίνετε. Αρχίσαμε να πηγαينوερχόμαστε παντού με τα πόδια, γιατί η βενζίνη ήταν ακριβή. Ούτε αυτό μας κακοκάρδισε, ήταν άλλωστε τόσο διασκεδαστική η βόλτα από και προς το σχολείο με όλη μαζί την παρέα.

Έπειτα έκλεισε το ξενοδοχείο που δούλευε η μαμά, κι έμεινε άνεργη. Κακό ε; Ναι, αλλά είχε κι ένα τεράστιο καλό η υπόθεση. Έφυγε αναγκαστικά η Μαρτίν που μας πρόσεχε και μας μαγείρευε και την θέση της πήρε τώρα η μαμά. Μας ξυπνούσε εκείνη και μας ετοίμαζε το πρωί για το σχολείο, μας διάβαζε το απόγευμα και φυσικά, ποιος αμφιβάλλει πως το φαγητό της μαμάς είναι νοστιμότερο κι απ' το πιο γκουρμέ εστιατόριο. Πρωτόγνωρα πράγματα και τόσο υπέροχα στ' αλήθεια!

Σε λίγο ήρθε όμως και η σειρά του μπαμπά να απολυθεί από το εργοστάσιο. Εκεί τα πράγματα δυσκόλεψαν πιο πολύ. Για λίγους μήνες ψευτοδούλευε εδώ κι εκεί, μα δεν βγαίναμε πέρα. Κάτω από την πίεση των πραγμάτων, πήρε την γενναία απόφαση, που άλλαξε πραγματικά την ζωή μας. Ένα ωραίο πρωί, μαζέψαμε ότι μας είχε απομείνει και φύγαμε για το χωριό. Το πατρικό σπίτι του μπαμπά, είναι τώρα η νέα μας κατοικία. Να δείτε χαρές που έκανε η γιαγιά, που τόσα χρόνια μετρούσε μια μια τις μέρες για να μας έχει κοντά της στις διακοπές. Τώρα μας έχει μόνιμα κοντά της κι έχει πει ένα θριαμβευτικό αντίο στην μοναξιά.

Μέσα σε λίγους μήνες ο κήπος με τα λιγοστά λουλούδια, μετατράπηκε σ' έναν τέλειο λαχανόκηπο. Όλοι δουλέψαμε σκαλίζοντας, φυτεύοντας, ποτίζοντας. Μάλιστα δώσαμε και ονόματα στα φυτά μας για να έχει ο καθένας την προσωπική

και ιδιαίτερη φροντίδα τους.

Το μεγάλο γλέντι όμως, είναι στο κοτέτσι μας. Καυγάς κάθε μέρα για το ποιος θα τάϊσει τα κοτόπουλα και ποιος θα μαζέψει τα' αυγά. Τελικά ο μπαμπάς, σαν σώφρων διαιτητής, κρέμασε ένα ημερήσιο πρόγραμμα δραστηριοτήτων για τον καθένα, για να πάψουν οι διαφωνίες.

Πρέπει να ομολογήσω πως η δική μου αγαπημένη δραστηριότητα είναι το τάισμα και το άρμεγμα της Μαιρούλας, της κατσικούλας μας, και το παιχνίδι με τα καταπληκτικά μικρά της, τον Πέτρο και την Λουλού. Τύφλα να 'χει το αγρόκτημα στο internet. Ίδιο νομίζετε είναι, να πατάς κουμπάκια καθηλωμένος πίσω από μια οθόνη, με το ν' αγγίζεις, να οσφραίνεσαι, να γεύεσαι, το δικό σου αληθινό αγρόκτημα; Πόσο αλήθεια μας είχαν αποκοιμίσει μ' όλα αυτά, εγκλωβίζοντας μας σε μια εικονική πραγματικότητα, και προσπαθώντας να μας χορτάσουν ηλεκτρονική ευτυχία! Πόση απάτη ήταν καμουφλαρισμένη στον ψεύτικο κόσμο τους! Η αληθινή χαρά, είναι να ζει ο άνθρωπος κοντά στην φύση, να κοινωνεί την απλότητα και την ομορφιά της και να δοξάζει μέσ' απ αυτά τον Δημιουργό του.

Το σχολείο είναι στο διπλανό χωριό, περίπου ένα χιλιόμετρο απόσταση. Μια θαυμάσια πρωινή γυμναστική! Τα χωράφια αντιλαλούν από τα γέλια και τις φωνές μας. Είμαστε γύρω στα 10-15 παιδιά που πηγαινοερχόμαστε παρέα. Το μεσημέρι σαν τα λαγωνικά, μυρίζουμε από μακριά το φρεσκοψημένο ψωμί, το ζυμωμένο με αγάπη και φροντίδα περισσή από τα χεράκια της δικής μας μαμάς κι όχι από την μηχανή του φούρναρη. Άλλη νοστιμιά σας λέω, δοκιμάστε και θα με θυμηθείτε...

Κι ο πέτρινος φούρνος στην αυλή, διαλαλεί από μακριά «τι καλό φαγητό έχουμε σήμερα». Κι όταν πεινάς κι έχεις γεμίσει τα πνευμόνια σου από το καθαρό βουνίσιο αγέρι, δεν χρειάζεσαι ορεκτικά, σως και αναψυκτικά να συνοδεύεις το φαί σου. Η φρέσκια μοσχομουριστή ντομάτα και το τυρί από την αγελάδα του κυρ-Φώτη, μαζί με το ζεστό ψωμί, κάνουν γεύμα βασιλικό.

Έτσι κυλά η ζωή στο χωριό... Λίγο διάβασμα, πολύ παιχνίδι στην αυλή, στην γειτονιά, στην πλατεία και το βράδυ, έρχεται κι ο μπαμπάς με τον μεγάλο μας αδελφό από το χωράφι και μαζευόμαστε όλοι μαζί στο τραπέζι. Ευχαριστούμε τον Θεό για τα αγαθά με τα οποία το έχει φορτώσει και απολαμβάνουμε την ζεστή ατμόσφαιρα της οικογενειακής συντροφιάς.

Τώρα βέβαια, είμαι σίγουρη πως κάπου στην άκρη του μυαλού σας, θεωρείτε πως σας λέω παραμύθια. Ξέρω πως μ' έχετε ταυτίσει με την ροζ πριγκίπισσα, που κλεισμένη στον ψηλό της πύργο, έχει υφάνει γύρω της τον δικό της παραμυθένιο κόσμο. Ε λοιπόν, σας πληροφορώ πως όχι, δεν είμαι ούτε ροζ φαντασμένη

πριγκίπισσα, ούτε όμως και ο γκρινιάρης νάνος της Χιονάτης, ή του στρουμφοχωριού. Βλέπω τις δυσκολίες γύρω μου και ζω μέσα σ' αυτές, πώς θα μπορούσα άλλωστε να κάνω διαφορετικά; Από την άπλα του δικού μου δωματίου, βρέθηκα να στριμώχνομαι στο ντιβανάκι της κουζίνας μαζί με την μικρή μου αδελφή, στον ίδιο χώρο με τον μεγάλο μας αδελφό και την γιαγιά. Είναι ο μόνος χώρος που έχει θέρμανση τον χειμώνα. Και τι θέρμανση... ξυλόσομπα, που πρέπει και το βράδυ αδιάκοπα να την ταΐζεις, γιατί αν τύχει και μείνει νηστική... αλλοίμονό σου! Δεν θα διστάσει να σ' αφήσει να ξεπαγιάσεις, έτσι από πείσμα. Εγώ, ένα παιδί του καλοριφέρ, δυσκολεύομαι αφάνταστα να πλυθώ στο παγωμένο μπάνιο της γιαγιάς, και τουρτουρίζω όταν πρέπει να βγω στην αποθήκη, να φέρω αλεύρι για την μαμά.

Με δυσκολεύει, που πρέπει να διαβάζω στο τραπέζι της κουζίνας, αντί για το τεράστιο γραφείο μου, και μάλιστα παρέα με την κατσαρόλα, το κρεμμυδάκι και την σκορδοπλεξούδα! Μου στοιχίζει που η μόνη δυνατότητά μου για πρόσβαση στο internet, είναι από τον υπολογιστή του σχολείου μας...

Να πω κι άλλα; Κάθισα χθες το βράδυ στα κουρασμένα γόνατα του μπαμπά κι ένοιωσα στο χάδι του, την σκληράδα και την τραχύτητα της αγροτικής του δουλειάς. Μέτρησα τον κόπο του στις ρυτίδες του ηλιοκαμένου του προσώπου και στα βλέφαρα που βάραιναν πάνω απ' τα κουρασμένα και κοκκινισμένα του μάτια. Έπειτα ψηλάφησα το έκζεμα στα δάκτυλα της μαμάς, απ' το πλύσιμο και το τρίψιμο της καθημερινής μπουγάδας και παρατήρησα ξαφνιασμένη, τα αμέτρητα μα τόσο καλλιτεχνικά μπαλώματα της φούστας της.

Πώς να ξεχάσω, τα ατελείωτα χιλιόμετρα που περπάτησε ο μπαμπάς μαζί με τον μεγάλο μου αδελφό, κουβαλώντας με στους ώμους τους εναλλάξ, μέσα στο πυκνό χιόνι, όταν έσπασα τον χειμώνα το πόδι μου και έπρεπε να με μεταφέρουν στο νοσοκομείο, ενώ το χωριό μας ήταν αποκλεισμένο από το χιόνι και την κακοκαιρία...

Δεν είναι εύκολη η καινούργια μας ζωή. Είναι ένας αγώνας επιβίωσης, σκληρός ώρες ώρες, μα και όμορφος, γιατί μας ενώνει και μας δένει σφικτά κι ανθρώπινα. Σας το ξαναλέω, δεν σκοπεύω να γίνω ο γκρινιάρης του στρουμφοχωριού, γιατί απλούστατα, τρελαίνομαι να παίζω συνεχώς το «παιχνίδι της χαράς». Το ξέρετε φαντάζομαι το υπέροχο αυτό παιχνίδι της Πολυάννας, που προσπαθούσε στο κάθε τι να βρίσκει μια αιτία για να χαίρεται. Έτσι είναι στην ζωή μας, η θλίψη και η χαρά, πιασμένες χέρι χέρι, εναλλάσσονται όπως η μέρα με τη νύκτα. Μέσα στο σκοτάδι πορεύεσαι με την γλυκιά απαντοχή της χαραυγής, ενώ μέσα στο φώς της μέρας, γνωρίζεις πως σύντομα θα έρθει η νύχτα, μα πάλι θα 'ναι για λίγο... Μεσ απ' τις δοκιμασίες ξέρεις πως παλεύεις για ένα καλύτερο αύριο, σηκώνεις το

βλέμμα σου στον Ουρανό κι αναζητάς «οδόν σωτηρίας»

Πού τα 'μαθα όλα αυτά; Μα φυσικά στο βραδινό 'φροντιστήριο' της γιαγιάς... Μην παραξενεύεστε, θα σας εξηγήσω αμέσως. Είχαμε μείνει λοιπόν, στο πιο όμορφο σημείο της μέρας, την συγκέντρωση όλης της οικογένειας το βραδάκι στο τραπέζι. Την γλυκιά ώρα του κοινού φαγητού... Τι ακολουθεί μετά;

... Παίρνει η γιαγιά το πλεκτό της και καθώς πλέκουν οι βελόνες στα γέρικα χέρια της ζεστά ρούχα για τα εγγόνια της, έτσι πλέκουν και τα λόγια της ιστορίες απ' τα χρόνια τα παλιά. Μιλά για την Πόλη, την Αγιά Σοφιά, την Σμύρνη... Μιλά και δακρύζει, μιλά και ξανανιώνει. Μιλά και υφαίνει το φλάμπουρο μιας πατρίδας αγαπημένης, μιας πατρίδας δοξασμένης, μιας πατρίδας ξεχωριστής... Κι απ' την θέρμη της καρδιάς της, λειώνουν μαζί της κι οι δικές μας καρδιές και μαθαίνουν ν' αγαπούν. Ν' αγαπούν την Ιστορία, την παράδοση, την Ελλάδα, τον Θεό. Γιατί όλα αυτά είναι ζυμωμένα μαζί στην καρδιά κάθε αυθεντικού Έλληνα, κάθε Ρωμηού. Είναι προζύμι που έβγαζε, βγάζει και θα βγάζει καρβέλια εκλεκτά, αρκεί με σεβασμό και προσοχή να το κρατήσουμε ανόθευτο, καθαρό.

Η κρίση μας ζορίζει, μας συνθλίβει, όπως το στάρι η μυλόπετρα και την ελιά τα λιοτρίβι. Ας σκεφτούμε όμως πως έτσι θα βγει το αλεύρι και το λάδι που θα εξασφαλίσει την συνέχεια στην μακραίωνη ιστορία μας.

Η κρίση είναι ένας σταυρός που επέτρεψε ο Θεός στην Ελλάδα για να την απεγκλωβίσει από τον λήθαργο της καλοπέρας και την αποχαύνωση του ευδαιμονισμού και της εύκολης ηδονής και να την απαλλάξει από τα δεσμά της διαπλοκής και του ασύστολου ωφελιμισμού. Ένα στενό και τεθλιμμένο μονοπάτι που θα την συνδέσει ξανά με την αληθινή Πίστη και την Ιστορική της συνέχεια.

Η «κρίση» που εμφανίστηκε απρόσμενα στην ζωή μας σαν «βρύση» δεινών και συμφορών, μας προκαλεί να την μετατρέψουμε με την δύναμη της Ελληνικής ψυχής και την ορθόδοξη πίστη και εμπιστοσύνη στον Θεό, σε «Βρύση» και πηγή ιαμάτων και κάθαρσης για τον καθένα προσωπικά και την Πατρίδα μας ολάκερη.

Κούκου Χρυσάνθη

Πρεσβυτέρα, Γιατρός Πολύτεκνη μητέρα

Πηγή: eikonografies.com